

Stai, calule !

Marin Mihalache

M-aş rupe din evul plăpând
O altă menire să am
Când calul izbânzii aşteaptă
Să tragă cu mine la ham.

Un drum nesfârşit ne înfruntă
Prieten cu aripi de ceară
Şi-aş vinde rotirea comună
Spre-a creşte din patimă iară.

Dar seara m-ajunge din spate
Şi rănilor vârstei mă dor
Când frânghia-ntinsă a vieţii
De-un stâlp nevăzut o-nfăşor...

E-o vreme uitată când veşnic
Din ceruri ne-am rupt amândoi
Stai, calule-opreşte-te o clipă
C-aş vrea să privesc înapoi.